

‘Kijk naar de energiemeter, welke kant draait ie op?’

Bijgedragen door Alec Boswijk

donderdag 22 mei 2008

Laatst geupdate op maandag 08 december 2008

Het meest energiezuinige huis van Amstelveen is een creatie van Hans Vos. Hij krijgt zelfs geld terug van Nuon. Vos houdt alles nauwkeurig bij.

De deurbel van de Schiermonnikoogstraat nummer twee klinkt nog lang na. Hans Vos hoort niet meer zo goed als vroeger en dan is dat wel handig. Misschien een beetje hardhorend op zijn leeftijd, monter en actief is hij nog wel. Hij vraagt: ‘Hoe oud denk je dat ik ben, nou?’ Na een schandelijk lage schatting vertelt Vos, rondom voorzien van baard, dat hij 75 is. ‘Laatst ging ik naar het stadhuis voor zo’n stadspas voor 65-plussers, geloofden ze me niet. Moest ik mijn paspoort laten zien.’

Binnen in de gang gaat meteen de meterkast open, een ruimte die Vos met milde trots laat zien. Hij heeft grote ‘transformators’ vervangen door zuinige varianten, nieuwe ‘groepen’ aangelegd en hij is nu bezig met het verlengen van de kabel voor zijn modem. ‘Die stond hier in de meterkast, altijd aan. Nu staat hij boven en gaat ie alleen aan als ik hem nodig heb, scheelt toch weer.’

Maar het mooiste in de meterkast is niet de bedrading. Hij wijst: ‘Kijk naar de elektriciteitsmeter. Welke kant draait ie op? In tegengestelde richting!’ Triomfantelijk levert Vos het bewijs dat hij op dat moment geen energie verbruikt, maar opwekt en teruglevert aan het elektriciteitsnet. Op het dak staan namelijk zonnepanelen, aangeschaft met subsidie en opmerkelijk genoeg geflankeerd door een vlag van oliemaatschappij Shell. ‘Mooi hè? Heb ik een keer gekregen’, zegt Vos als we naar de panelen gaan kijken vanaf het flatgebouw aan de overkant. ‘Ik wil eigenlijk een vlag van biermerk Vos, maar dat bestaat niet meer.’

Terug in zijn werkkamertje pakt Vos zijn rekeningafschriften erbij. Daaruit blijkt dat Nuon iedere maand acht euro aan hem betaalt, voor de geleverde energie. Maar een gedoe was het wel allemaal met het energiebedrijf, vindt de 75-jarige, voordat hij het geld maandelijks overgemaakt kreeg. Toen hij in De Pers een artikel had gelezen over zonne-energie stuurde hij meteen een e-mail naar de krant (‘Mijn woning is voor bijna 100% elektranetraal. Maar we worden door de overheid en de energiebedrijven verkeerd geïnformeerd (op z’n Hollands gezegd: belazerd)’)

In de woonkamer laat Vos zien waarom hij zo’n bijzondere energienota heeft. Gewone peertjes zul je er niet aantreffen, alle fittingen zijn voorzien van spaarlampen. Een andere, zeldzamer, besparingsmaatregel is een lichtdetector geplaatst bij het raam, die de lampen pas inschakelt als het donker wordt. ‘Dan is het licht bij de burens al uren aan.’

Ook mooi zijn de schakelaars voor de oven en de magnetron, waardoor de apparaten nooit in de standby-stand hoeven staan. Onbegrijpelijk dat niet iedereen dat doet. ‘Neem een telefoonbeantwoorder. Die hoeft niet aan te staan als je thuis bent. Trek die stekker eruit! Of neem een snoerschakelaar. Dat bespaart je ongeveer vijf euro per jaar en dat ding kost iets van tien euro. Dat heb je kortom in twee jaar terugverdiend en gaat daarna nog heel lang mee. Om het aan te sluiten hoeft je alleen het schakelsysteem te kennen, maar dat is heel eenvoudig.’

Het zijn handigheidjes die Vos, decennialang fanatieke deelnemer van de Vierdaagse, zelf met gemak aanlegt. Ooit had de inwoner van Amstelveen een elektronicazaak in Amsterdam. Oude ordners met stickers van Radio Vos bv herinneren aan dagen dat hij nog dagelijks druk was met de producten die overal beneden rondslingeren. Op tafel en op de grond liggen draden, schakelaars, batterijen, gereedschap en overal papier.

‘Ik ben hier altijd mee bezig geweest, al voor de oorlog’, zegt Vos over zijn duurzaamheid. ‘Toen wist ik al dat het mis zou gaan met ons energieverbruik. Als jongetje van zes dacht ik aan al die kolen die verbrand werden.’ Maar het gaat hem niet alleen om energie, het gaat ook om al die dingen die zomaar weggegooid worden. ‘Er is zoveel verspilling. Ik raap zoveel flessen op waar nog statiegeld op zit.’ Dan rent hij naar boven om een ingelijst document te pakken en laat dat trots zien. Het is de oorkonde ‘zwerfafvalpakker’ van stichting Nederland Schoon, die hem kort geleden is uitgereikt als dank voor zijn verdiensten.

Voor Vos, levend van de AOW, een ‘klein pensioentje’ en een uitkering uit het fonds voor oorlogsslachtoffers, is vrijwilligerswerk een levensvervulling. Zo gaat hij bijvoorbeeld twee keer per week naar discountsupermarkt Lidl om daar brood op te halen dat anders in de afvalcontainer zou verdwijnen en brengt dat naar Het Klokhuis, een daklozenopvang in Amsterdam.

Als energiebewust mens houdt Vos zijn energieverbruik natuurlijk nauwkeurig bij. Hij toont een handgeschreven lijst met het verbruik van de afgelopen jaren, waarin de getallen de afgelopen twee jaar drastisch teruglopen. Hij wijst:

‘Kijk, twee jaar geleden ging mijn vrouw bij me weg, die was niet zo zuinig. Nu zit ik bijna op nul.’

Bron: De Pers